

Kršćanska biblioteka

www.monfortanci.com

**EUHARISTIJSKO
KLANJANJE ZA
POSVEĆENJE
SVEĆENIKA I
DUHOVNO
MAJČINSTVO**

KONGREGACIJA ZA KLER

EUHARISTIJSKO KLANJANJE ZA POSVEĆENJE SVEĆENIKA I DUHOVNO MAJČINSTVO

2007.

Odgovoran za objavljivanje:

Mons. Mauro Piacenza,
naslovni nadbiskup Vittoriane,
Tajnik Kongregacije za kler

KONGREGACIJA ZA KLER

Pismo koje Kongregacija upućuje s ciljem promocije euharistijskog klanjanja za posvećenje svećenika i duhovnog majčinstva:

Mnogopoštovana ekselencijo,

zaista su brojne stvari koje bi trebalo učiniti za istinsko dobro klera i za plodnost pastoralne službe u suvremenim okolnostima, no, upravo zbog toga, ipak u čvrstoj nakani suočiti se s tolikim poteškoćama i problemima, svjesni da djelovati proizlazi iz biti i da je duša svakog apostolata intimnost s Bogom, namjerava se pokrenuti jedan duhovni pokret koji će, uvijek sve više produbljujući svijest o ontološkoj povezanosti između Euharistije i svećeništva i o osobitom Marijinom majčinstvu prema svim svećenicima, oživljavati (jednu) mrežu vječnog klanjanja za posvećenje klerika, te jedno novo zalaganje ženskih posvećenih duša kako bi, prema uzoru Blažene Djevice Marije, Majke Vrhovnog i Vječnog Svećenika i Družice u Njegovu djelu Otkupljenja, htjele duhovno posvojiti svećenike da im pomognu prinošenjem samih sebe, molitvom i pokorom. U klanjanje je uvijek uključen čin zadovoljštine za vlastite nedostatke, te se, u aktualnim okolnostima, preporuča uključiti neku osobitu nakanu u tom smislu.

Prema nepromjenjivim činjenicama Tradicije, otajstvo i stvarnost Crkve ne ograničavaju se na hijerarhijsku strukturu, na liturgiju, na sakramente i na pravne odredbe. Zapravo, intimnu narav Crkve i njeno porijeklo, prije nego u njenoj posvećujućoj moći, treba tražiti u mističnom sjedinjenju s Kristom.

Doktrina i sama struktura dogmatske konstitucije *Lumen Gentium* potvrđuju da se to sjedinjenje ne može zamisliti odvojeno od One koja je Majka Utjelovljene Riječi i koju je Isus želio intimno sjedinjenu sa Sobom za spasenje svega roda ljudskoga.

Nije dakle slučajno da je istoga dana kad je svečano objavljena dogmatska konstitucija o Crkvi – 21. studenog 1964. – Pavao VI. proglasio Mariju «Majkom Crkve», što će reći, majkom svih vjernika i svih pastira.

Drugi vatikanski koncil – govoreći o Blaženoj Djevici Mariji – ovako se izražava: «... Time što je Krista začela, rodila, hranila, u hramu ga Ocu prikazala, i sa svojim Sinom, dok je ne križu umirao, trpjela, na sasvim je osobit način sudjelovala u Spasiteljevu djelu, poslušnošću, vjerom, ufanjem i žarkom ljubavlju, da obnovi vrhunaravni život duša. Radi toga nam je postala majkom u redu milosti.» (LG 61).

Bez da se išta dodaje ili oduzima jedinom posredništvu Kristovu, vazda Djevica je u Crkvi priznata i zazivana naslovima Odvjetnica (Zagovornica), Pomoćnica, Pomagačica, Posrednica; Ona je uzor majčinske ljubavi koja mora oživljavati sve one koji surađuju, po misijskom apostolatu Crkve, na preporodu svih ljudi. (usp. LG 65).

U svjetlu ovih uputa koje su dio ekleziologije Drugoga vatikanskog koncila, vjernici su pozvani, upravljajući svoj pogled na Mariju – svijetao primjer svake kreposti – nasljedovati prvu učenicu, majku, kojoj je, prema Ivanovu evanđelju – podno križa (usp. Iv 19,25-27) – povjeren svaki učenik, te tako, postavši njena djeca, od Nje uče pravi smisao života u Kristu.

Na taj način – i upravo polazeći od mjesta koje Presveta Djevica zauzima i uloge koju igra u povijesti spasenja – razumljivo je, na sasvim osobit način, Mariji, Majci Vrhovnog i Vječnog Svećenika, povjeriti svakog svećenika, pokrećući u Crkvi (*jedan*) *molitveni pokret koji u središte stavlja trajno euharistijsko klanjanje, u rasponu od dvadeset četiri sata, tako da se, iz svakog kutka zemlje, uvijek, neprekidno, (k) Bogu uzdiže molitva klanjanja, zahvale, (po)hvale, prošnje i zadovoljštine, s osobitim ciljem: probuditi dostatan broj svetih svećeničkih zvanja te, k tome, – na razini Mističnog Tijela– jednom vrstom duhovnog majčinstva duhovno pratiti sve one koji su već pozvani na ministerijalno svećeništvo i ontološki su suobličeni jedinom Vrhovnom i Vječnom Svećeniku*, kako bi uvijek sve bolje služili Njemu i braći, kao oni koji su istovremeno «u» Crkvi, ali također i «pred» Crkvom zastupajući Krista i uprisutnjujući Ga, kao glavu, pastira i zaručnika Crkve (PdV br. 16).

Mole se, dakle, svi dijecezanski biskupi da, na osobit način, upozoravaju na specifičnost i nezamjenjivost zaređenih službenika u životu Crkve, zajedno sa žurnošću zajedničkog djelovanja u korist ministerijalnog svećeništva, da se aktivno zauzmu i da promiču – među različitim dijelovima povjerenog im Naroda Božjega – istinske i prave cenakule u kojima će se svećenici, redovnici i laici, međusobno ujedinjeni i u duhu pravog zajedništva, posvetiti molitvi, pod vidom trajnog euharistijskog klanjanja, također u duhu prave i stvarne zadovoljštine i (pr)očišćenja. Prilaže se korisna knjižica priređena kako bi se bolje shvatila narav inicijative da se u duhu vjere prihvati ovdje predstavljeni projekt.

Marija, Majka Jedinog, Vječnog i Vrhovnog Svećenika, neka blagoslovi ovu inicijativu i neka zagovara kod Boga, moleći autentičnu obnovu svećeničkog života koji polazi od jedinog mogućeg uzora: Isusa Krista, Dobrog Pastira!

Iskazujem Vam srdačno poštovanje u Svezi crkvenog zajedništva s osjećajem duboke kolegijalne naklonosti

Cláudio Card. Hummes, Pročelnik
+ Mauro Piacenza, Tajnik

U Vatikanu, 8. prosinca 2007.,
na Svetkovinu Bezgrešnog Začeca B. D. Marije

«MOLITE GOSPODARA ŽETVE DA POŠALJE RADNIKE!»

«Molite gospodara žetve da pošalje radnike.» To znači: žetve ima, ali Bog se želi služiti ljudima da bi ona bila skupljena u žitnicu. Bog treba ljude. Treba osobe koje kažu: Da, ja sam raspoloživ postati Tvojim radnikom za žetvu, raspoloživ sam pomoći kako bi ta žetva koja dozrijeva u srcima ljudi mogla zaista ući u žitnice vječnosti i postati vječno zajedništvo s Bogom u radosti i ljubavi.

«Molite gospodara žetve!». To također znači: ne možemo jednostavno «proizvoditi» zvanja, ona moraju doći od Boga. Ne možemo, kao možda u drugim profesijama, po nekoj dobro ciljanoj propagandi, pomoću, da tako kažem, prikladnih strategija, jednostavno novačiti osobe. Poziv, koji izvire iz srca Božjega, uvijek mora naći put u srce čovjeka. Pa ipak: upravo zato da bi došao u srca ljudi potrebna je i naša suradnja.

Moliti taj poziv od gospodara žetve sigurno znači nadasve moliti za to, kucati na njegovo srce i reći: «Učini to, molim te! Probudi ljude! Užezi u njima entuzijazam i radost za Evanđelje! Daj da shvate da je to puno vrednije blago od svakoga drugog blaga i da ga onaj tko ga je pronašao mora prenositi dalje!».

Mi kucamo na Božje srce. No, moliti Boga ne ostvaruje se samo po riječima molitve; moli se također i provođenjem riječi u djelovanje, da bi iz našega srca koje moli frcnula/iskočila iskra radosti u Bogu, radosti za Evanđelje, i izazvala u drugim srcima raspoloživost da kažu svoj «da». Kao osobe molitve, ispunjene Njegovom svjetlošću, obuzimamo druge i, uključujući ih u našu molitvu, stavljamo ih u ozračje Božje prisutnosti, koja će potom učiniti svoje. U tom smislu želimo uvijek iznova moliti Gospodara žetve, kucati na njegovo srce i s Bogom doticati u našoj molitvi i srca ljudi, kako bi On, po svojoj volji, učinio da u njima sazrije «da», raspoloživost; postojanost u svim pomutnjama vremena, tijekom sve dnevne žege i također tijekom noćne tame, vjerno ustrajati u služenju, izvlačeći upravo iz služenja trajnu svijest da – premda je naporno – taj je trud lijep, koristan je jer vodi k bitnom, k postizanju onoga što ljudi primaju i što iščekuju: Božje svjetlosti i Božje ljubavi.

BENEDIKT XVI

SUSRET SA SVEĆENICIMA I ĐAKONIMA U FREISINGU, 14. RUJNA 2006.

DUHOVNO MAJČINSTVO ZA SVEĆENIKE

Poziv biti duhovna majka za svećenike premalo je poznat, nedovoljno shvaćen i stoga malo življen, usprkos njegove životne i temeljne važnosti. Taj poziv je često skriven, nevidljiv ljudskim očima, ali usmjeren k prenošenju duhovnog života. U to je bio uvjeren papa Ivan Pavao II: zato je želio u Vatikanu jedan klauzurni samostan u kojem bi se molilo na njegove nakane kao Vrhovnog Svećenika.

«TO ŠTO SAM POSTAO I NA KOJI NAČIN, DUGUJEM SVOJOJ MAJCI!».

Sv. Augustin

Neovisno o dobi i osobnom statusu, sve žene mogu postati duhovne majke nekom svećeniku, a ne samo majke obitelji. To je moguće i jednoj bolesnici, jednoj neudatoj djevojci ili jednoj udovici. Na osobit način to vrijedi za misionarke i redovnice koje prikazuju čitav svoj život Bogu za posvećenje čovječanstva. Ivan Pavao II. zahvalio je čak i jednoj djevojčici za njenu majčinsku pomoć: *«Izražavam svoju zahvalnost i blaženoj Jacinti iz Fatime za žrtve i molitve koje je prinijela za Svetog Oca, kojeg je vidjela kako puno trpi»* (13. svibnja 2000.).

Svakom svećeniku prethodi jedna majka, koja je nerijetko i majka duhovnog života svoje djece. Josip Sarto, na primjer, budući papa Pio X., čim je posvećen za biskupa, pošao je posjetiti svoju sedamdesetgodišnju majku. Ona je s poštovanjem poljubila sinovljevi prsten i iznenada, zamislivši se, pokazala na svoj skromni srebrni vjenčani prsten: *«Da, Peppo, ti ga međutim sad ne bi nosio da ja prije nisam nosila ovaj vjenčani prsten.»* S pravom je sv. Pio X. potvrdio iz svoga iskustva: *«Svako svećeničko zvanje dolazi iz Božjeg srca, ali prolazi kroz srce majke!»*

To naročito dobro pokazuje život sv. Monike. Sveti Augustin, njen sin, koji je u dobi od devetnaest godina kao student u Kartageni, izgubio vjeru, zapisao je u svojim «Ispovijestima»:

«... Ti si pružio svoju ruku iz visina i izvukao si moju dušu iz ovih gustih tmina, jer je moja majka, tvoja vjerna službenica, plakala nada mnom više nego što majke oplakuju tjelesnu smrt svoje djece ...ona, čista udovica, pobožna, skromna, od onih koje su ti omiljele, već ohrabrena zbog nade, ali ne zato manje revna u plaču, nije prestajala plakati pred tobom, u svim satima svoje molitve.» Nakon obraćenja, on je rekao sa zahvalnošću: *«Moja sveta majka, tvoja službenica, nije me nikad odbacila. Ona me rodila tijelom za ovaj vremeniti život i srcem za život vječni. To što sam postao i na koji način, dugujem svojoj majci!».*

Za vrijeme svojih filozofskih rasprava, sv. Augustin je uvijek želio imati sa sobom svoju majku; ona je pažljivo slušala, koji put se ubacila s nekim tankočutnim mišljenjem ili, zadivljujući prisutne eksperte, također davala odgovore na još nerazjašnjena pitanja. Stoga ne začuđuje što se sv. Augustin proglasio njenim «učenicom u filozofiji»!

SAN JEDNOG KARDINALA

Kardinal Nikola Cusano (1401-1464), biskup Bressanonea, nije bio samo veliki političar Crkve, glasoviti papinski legat i obnovitelj duhovnog života klera i naroda 15. stoljeća, nego i čovjek tišine i kontemplacije. U jednom «snu» bila mu je pokazana duhovna stvarnost koja još i danas vrijedi za sve svećenike i za sve ljude: moć predanja, molitve i žrtve duhovnih majki u skrovitosti samostanâ.

RUKE I SRCA KOJA SE ŽRTVUJU

« ... Ušavši u jednu malu i vrlo staru crkvu, ukrašenu mozaicima i freskama prvih stoljeća, kardinalu se prikazala jedna veličanstvena vizija. Tisuće redovnica molile su u maloj crkvi. Bile su tako sitne i zbijene da su sve imale mjesta, usprkos tome što je zajednica bila tako brojna. Sestre su molile i kardinal još nikada nije vidio da netko tako duboko moli. Nisu klečale, nego su stajale uspravno, pogleda uprtog ne daleko, nego u jednu točku blizu njega, koja je međutim bila nevidljiva njegovim očima. Ruke su im bile raširene i dlanovi okrenuti prema gore, u stavu prinošenja.»

Nevjerojatnost ovog viđenja stoji u činjenici da su te sestre u svojim siromašnim i slabim rukama držale muškarce i žene, careve i kraljeve, gradove i sela. Ponekad su se ruke stezale oko jednog grada; drugi put se jedno selo, prepoznatljivo po nacionalnim zastavama, prostiralo na jednom zidu od ruku koje su ga podupirale. I u tim slučajevima, oko svake pojedine moliteljice razlijevao se svijetli krug tišine i suzdržljivosti. No, najveći dio sestara držale su u ruci samo jednog brata ili sestru.

U rukama jedne mlade i slabašne monahinje, gotovo još djevojčice, kardinal Nikola vidio je papu. Shvatio je koliki je teret opterećuje, ali njeno je lice blistalo od radosti. Na rukama jedne stare sestre počivao je on sâm, Nikola Cusano, biskup Bressanonea i kardinal rimske Crkve. Jasno je prepoznao sebe samoga sa svojim borama i sa svim manjkavostima svoje duše i svoga života. Sve je motrio širom otvorenim i prestrašenim očima, ali je na strah nadošlo ubrzo i jedno neopisivo blaženstvo.

Vodič, koji se nalazio uz njega, šaptao mu je: «*Vidite li kako su, usprkos njihovih grijeha, podržavani i podupirani grešnici koji nisu prestali ljubiti Boga!*». Kardinal zapita: «*A što se događa onima koji više ne ljube?*». Odjednom se, još uvijek u društvu svoga vodiča, našao u kripti crkve, gdje su molile tisuće drugih sestara.

Dok su one koje je vidio prije držale osobe svojim rukama, ove u kripti podržavale su ih srcima. Bile su duboko u to uključene, jer se radilo o vječnoj sudbini duša. «*Vidite li, Eminencijo*», reče vodič: «*tako se drže oni koji su prestali ljubiti. Ponekad se događa da se ugriju na toplini srдца koja se troše za njih, ali ne uvijek. Katkad, u času smrti, prelaze iz ruku onih koji ih još uvijek žele spasiti u ruke božanskog Suca, s kojim se zatim moraju opravdati i za žrtvu prinesenu za njih. Nijedna žrtva ne ostaje bez ploda, ali tko ne ubire ponuđeni mu plod, dozrijeva mu plod propasti.*»

Kardinalu su se čvrsto utisnule u pamćenje te žene dragovoljne žrtve. Uvijek je znao za njihovo postojanje. Nikada mu međutim nije bilo tako jasno što one znače za Crkvu, za svijet, za narode i za svakog pojedinca; tek je sada to sa zaprepaštenjem shvatio. Duboko se poklonio pred mučenicama ljubavi.

Od 550. godine Säben je bio kroz pola tisućljeća biskupsko sjedište biskupije Bressanone. Od 1685., dakle prije više od 300 godina, dvorac je postao samostan, u kojem sve do danas jedna zajednica sestara benediktinki živi duhovno majčinstvo, moleći i posvećujući se Bogu, upravo kao što je kardinal Nikola Cusano vidio u svom snu.*

ELIZA VAUGHAN

Evandeoska je istina da svećenička zvanja moraju biti izmoljena. To Isus naglašava u Evanđelju kad kaže: «Žetve je mnogo, a radnika malo! Molite dakle gospodara žetve da pošalje radnikâ u žetvu svoju!» (Mt 9, 37-38). To nam pokazuje osobito znakovit primjer engleskinje Elize Vaughan, majke obitelji i žene obdarene svećeničkim duhom, koja je mnogo molila za zvanja.

Uvjerenâ u moć tihe i ustrajne molitve, Eliza Vaughan posvećivala je svaki dan jedan sat adoraciji/klanjanju u kućnoj kapeli, moleći za zvanja u svojoj obitelji. Postavši majkom šestorice svećenika i četiri redovnice, bila je u izobilju uslišana. Mama Vaughan umrla je 1853. i pokopana u Courtfieldu, na imanju svoje obitelji koju je toliko voljela. Danas je Courtfield centar za duhovne vježbe engleske biskupije Cardiff. Nadahnjujući se na primjeru Elizina svetog života, 1954. je kućna kapela posvećena od biskupa kao «Svetište Naše Gospe od zvanjâ», i taj je naslov potvrđen 2000. godine.*

Eliza je potjecala iz jedne protestantske obitelji, one obitelji Rolls koja je kasnije utemeljila glasovitu industriju automobila Rolls-Royce, ali kao djevojčica, za vrijeme svoga boravka i izobrazbe u Francuskoj, ostala je vrlo impresionirana primjerom zalaganja Katoličke Crkve za siromahe.

Ljeti 1830., nakon vjenčanja s pukovnikom Johnom Francisom Vaughanom, Eliza je, usprkos snažnom otporu od strane svojih rođaka, prešla na katoličanstvo. Donijela je tu odluku s uvjerenjem, a ne samo zato što je ušla i postala dionicom jedne poznate engleske obitelji katoličke tradicije. Preci obitelji Vaughan, za vrijeme progona engleskih katolika pod kraljevanjem Elizabete I. (1558-1603), radije su prihvaćali oduzimanje imovine i zatvor nego da se odreknu svoje vjere.

Courtfield, prvotno prebivalište muževljeve obitelji, za vrijeme desetljećâ terora, postao je središte utočišta za progonjene svećenike, mjesto gdje se potajno slavila sv. Misa. Od tada su prošla gotovo tri stoljeća, no ništa se nije promijenilo u katoličkom duhu obitelji.

DARUJMO SVOJU DJECU BOGU

Obrativši se u dubini srca, puna gorljivosti, Eliza je predložila mužu da daruju svoju djecu Bogu. Ova žena uzvišenih kreposti molila je svakog dana jedan sat pred Presvetim Sakramentom u kućnoj kapeli Courtfielda, moleći od Boga brojnu obitelj i mnoga redovnička zvanja među svojom djecom. I bila je uslišana! Imala je 14 djece i umrla je malo nakon rođenja posljednjeg sina, 1853. Od 13 preživjele djece, od kojih je bilo 8 muških, šestorica su postali svećenici: dvojica redovnika, jedan dijecezanski svećenik, jedan biskup, jedan nadbiskup i jedan kardinal. Od 5 kćeri, četiri su postale redovnice. Kakvog li blagoslova za obitelj i kolikih li učinaka za cijelu Englesku!

Sva djeca obitelji Vaughan imala su sretno djetinjstvo jer je u odgoju njihova sveta majka posjedovala sposobnost na spontan način ujediniti duhovni život i vjerničke obveze s razonodama i veseljem. Po majčinoj želji, molitva i sv. Misa u kućnoj kapeli bile su sastavni dio svakodnevnog života, kao i glazba, sport, amatersko kazalište, jahanje i igre. Djeca se nisu dosađivala kad im je majka pripovijedala živote svetaca, koji su im malo pomalo postali bliski prijatelji. Eliza je vodila djecu sa sobom i prilikom posjećivanja i brige za obližnje bolesnike i one koji trpe, kako bi u tim prilikama mogli naučiti biti velikodušni, činiti žrtve, darovati siromasima svoju uštedevinu ili igračke.

Umrla je malo nakon rođenja četrnaestog djeteta, Johna. Dva mjeseca nakon njene smrti, pukovnik Vaughan, uvjeren da mu je ona bila dar Providnosti, napisao je u jednom pismu: *«Danas, za vrijeme klanjanja, zahvalio sam Gospodinu što sam Mu mogao vratiti svoju ljubljenu ženu. Otvorio sam Mu svoje srce sa zahvalnošću što mi je darovao Elizu kao uzor i vođu, s njom me još povezuje jedan nerazdvojivi duhovni vez. Kakva čudesna utjeha i kolika li milost silazi na me! Još je vidim kao što sam je uvijek vidio pred Presvetim, s onom njenom čistom i čovječnom ljubaznošću koja joj je obasjavala lice za vrijeme molitve.»*

RADNICI U VINOGRADU GOSPODNJEM

Brojna zvanja u braku Vaughanovih zaista su jedna neuobičajena baština u povijesti Velike Britanije i jedan blagoslov koji je proizlazio nadasve od majke Elize.

Kada je Herbert, najstariji sin, sa šesnaest godina obznanio svojim roditeljima da želi postati svećenik, reakcije su bile različite. Majka, koja je za to mnogo molila, nasmiješila se i rekla: *«Sine moj, znala sam to oduvijek.»* Ocu je međutim trebalo nešto vremena da prihvati tu vijest, jer je upravo u najstarijeg sina, nasljednika kuće, polagao mnogo nade i zamišljao za njega jednu blistavu vojničku karijeru. Kako bi tada mogao zamisliti da će Herbert jednog dana postati Westminsterski nadbiskup, utemeljitelj Misionara iz Millhilla i potom kardinal? No, i otac se brzo uvjerio i pisao jednom prijatelju: *«Ako Bog želi Herberta za sebe, može imati i sve druge.»* Reginald se međutim oženio, kao i Francis Baynham, koji je naslijedio obiteljsko imanje. Bog je pozvao još drugih devetero djece obitelji Vaughan. Roger, drugi po redu, postao je benediktinski prior i kasnije ljubljeni nadbiskup Sydneya u Australiji, gdje je dao izgraditi katedralu. Kenelm je postao cistercit i kasnije dijecezanski svećenik. Josip, četvrti sin Vaughanovih, bio je benediktinac, kao i njegov brat Roger, i utemeljitelj jedne nove opatije.

Bernard, možda najživlji od svih, koji je vrlo volio ples i sport i sudjelovao u svim zabavama, postao je isusovac. Pripovijeda se da je dan prije svog ulaska u red bio na jednom plesu i rekao svojoj partnerici: *«Ovaj ples s Vama je moj posljednji ples jer ću postati isusovac.»* Iznenađena, djevojka je uskliknula: *«Ali, molim Vas! Zar Vi koji toliko volite svijet i tako veličanstveno plešete da želite postati isusovac?»* Odgovor, premda bi se mogao tumačiti na razne načine, je bio vrlo lijep: *«Upravo zato se darujem Bogu!»*.

Johna, najmlađeg, za svećenika je zaredio njegov brat Herbert, a kasnije je postao biskup Salforda u Engleskoj. Od pet kćeri u obitelji, četiri su postale redovnice. Gladis je ušla u red Pohođenja, Tereza je bila sestra milosrdnica, Claire sestra klarisa, a Mary priorica augustinki. I Margareta, peta kćer Vaughanovih, željela je postati redovnica, ali joj to nije bilo moguće zbog slaba zdravlja. I ona je, međutim, kod kuće živjela kao Bogu posvećena, a posljednje godine svog života provela je u jednom samostanu.

Herbert Vaughan imao je šesnaest godina kad je ljeti, za vrijeme duhovne obnove u samoći, odlučio postati svećenik. Zaređen je u Rimu u dobi od 22 godine i kasnije je postao biskup Salforda u Engleskoj i utemeljitelj Misionara iz Millhilla, koji i danas djeluju po cijelom svijetu. Na kraju je postao Kardinal i treći Nadbiskup Westminstera. U njegovu grbu bilo je napisano: *«Ljubiti i služiti!»*. Njegov program bio je izložen u izreci: *«Ljubav mora biti korijen iz kojeg izvire sve moje služenje.»**

BLAŽENA MARIJA DELUIL MARTINY (1841-1884)

Prije otprilike 120 godina, u nekoliko privatnih objava, Isus je započeo povjeravati posvećenim osobama u samostanima i u svijetu Svoj plan obnove svećeništva. Povjerio je duhovnim majkama takozvano «djelo za svećenike». Jedna od preteča tog djela je blažena *Maria Deluil Martiny*. O toj svojoj velikoj nutarnjoj želji ona kaže: *«Prikazivati se za duše – to je lijepo i veliko! Ali prikazivati se za duše svećenika ... to je tako lijepo i veliko da bismo trebali imati tisuću života i tisuću srdaca!... Rado bih dala svoj život samo da bi Krist mogao naći u svećenicima ono što se od njih očekuje! Rado bih ga dala i da bi samo jedan jedini mogao savršeno ostvariti božanski plan s njim!»* U konačnici, sa samo 43 godine, ona je zapečatila pečatom mučeništva svoje duhovno majčinstvo. Njene su posljednje riječi bile: *«To je za djelo, djelo za svećenike!»*.

ČASNA SLUŽBENICA BOŽJA LOUISE MARGUERITE CLARET DE LA TOUCHE (1868-1915)

Isus je kroz duge godine pripremio i časnu službenicu Božju *Lujzu Margaretu Claret de la Touche* na apostolat za obnovu svećeništva. Prema njenom kazivanju, 5. lipnja 1902., za vrijeme jednog klanjanja, ukazao joj se Gospodin.

«Molila sam ga za naš mali novicijat i zaklinjala sam ga da mi dade nekoliko duša koje bih mogla oblikovati za Njega. On mi je odgovorio: 'Dat ću ti duše muškaraca'. Ostadoh

u tišini jer nisam razumjela njegove riječi. Isus je dodao: 'Dat ću ti duše svećenika.' Još više iznenađena tim riječima, upitah ga: 'Moj Isuse, a kako ću to činiti?'. On mi zatim protumači djelo koje je pripremao i koje bi trebalo zagrijati svijet ljubavlju. Isus je nastavio objašnjavati svoj plan i zašto se želi obratiti svećenicima: 'Kao što sam prije 1900 godina mogao obnoviti svijet s dvanaesticom muškaraca – oni su bili svećenici – tako bih i danas mogao obnoviti svijet s dvanaesticom svećenika, ali morat će biti sveti svećenici!'. Gospodin je zatim pokazao Lujzi Margareti djelo u konkretnosti. «To je jedno jedinstvo svećenika, jedno djelo koje obuhvaća čitav svijet», zapisala je. «Ako svećenik želi ostvariti svoje poslanje i naviještati milosrđe Božje, trebao bi najprije on sam biti prožet Srcem Isusovim i morao bi biti rasvijetljen ljubavlju Njegova Duha. Svećenici bi trebali njegovati međusobno jedinstvo, biti jedno srce i jedna duša i nikad ne stavljati prepreke jedan drugome.»

U svojoj knjizi «Srce Isusovo i svećeništvo» Lujza Margareta je opisala svećeništvo tako razumljivim i jasnim izričajima da su neki svećenici vjerovali da je to djelo nekog njihova subrata. Jedan je isusovac izjavio: «*Ne znam tko je napisao knjigu, ali jednu stvar sigurno znam: to nije djelo neke žene!*».

LU MONFERRATO

Odlazimo u malo selo Lu u sjevernoj Italiji, mjesto koje broji par tisuća stanovnika i koje se nalazi u ruralnoj regiji 90 km istočno od Torina. To malo selo bilo bi ostalo nepoznato da 1881. godine neke majke obitelji nisu donijele odluku koja će imati 'velik odjek'.

Mnoge od tih mama imale su u srcu želju vidjeti da jedan od njihovih sinova postane svećenik ili da se jedna od njihovih kćeri potpuno posveti službi Gospodnjoj. Započele su dakle okupljati se svakog utorka na klanjanje Presvetom Sakramentu, pod vodstvom svog župnika, monsinjora Alessandra Canora, da bi molile za zvanja. Svake prve nedjelje u mjesecu pričešćivale bi se na tu nakanu. Nakon sv. Mise sve su mame zajedno molile kako bi isprosile svećenička zvanja.

Zahvaljujući molitvi tih majki, punoj pouzdanja, i otvorenosti srca tih roditelja, obitelji su živjele u ozračju mira, smirenosti i radosne pobožnosti koje je dopuštalo njihovoj djeci da mnogo lakše prepoznaju svoj poziv.

Kad je Gospodin rekao: «*Mnogo je zvanih, malo izabranih*» (Mt 22,14), to treba shvatiti na ovaj način: mnogi će biti pozvani, ali malo će ih se odazvati. Nitko ne bi Pomislio da će Gospodin tako preobilno uslišiti molitvu tih majki.

Iz tog malog sela proizašla su 323 (tristo dvadeset tri!) zvanja za posvećeni život: 152 svećenika (i redovnika) i 171 redovnica, pripadnici 41 različite kongregacije. U nekim obiteljima bilo je katkada i po tri ili četiri zvanja. Najpoznatiji primjer jest onaj obitelji Rinaldi. Gospodin je pozvao sedmero djece te obitelji. Dvije kćeri ušle su k sestrama salezijankama i, poslane u Santo Domingo, bile su hrabre pionirke i misionarke. Od muških, petorica su postali svećenici salezijanci. Najpoznatiji od petorice braće, Filippo Rinaldi, bio je treći nasljednik don Bosca, proglašen blaženim od Ivana Pavla II. 29. travnja 1990. Zapravo, mnogi su mladi ušli k salezijancima. To nije slučajnost budući da je don Bosco u svom životu

četiri puta dolazio u Lu. Svetac je sudjelovao u mladoj Misi Filippa Rinaldija, svoga duhovnog sina, u njegovu rodnom selu. Filippo je vrlo volio prisjećati se vjere mnogih obitelji iz Lu-a: *«Bila je to vjera koja je naše roditelje osposobila da mogu reći: Gospodin nam je darovao djecu i ako ih On zove, mi nipošto ne možemo reći 'ne'!»*

Luigi Borghina i Pietro Rota živjeli su duhovnost don Bosca na tako vjeran način da su ih prozvali, jednog «Brazilski don Bosco», a drugog «don Bosco Valtelline». Također i mons. Evasio Colli, nadbiskup Parme, bio je iz Lua (Alessandria). O njemu je Ivan XXIII. Reкао: *«On je trebao postati papa, a ne ja. Imao je sve da bi mogao postati jedan veliki papa.»*

Svakih 10 godina, svi još živući svećenici i redovnice okupljaju se u svom rodnom selu, dolazeći iz cijelog svijeta. Don Mario Meda, već dugo godina župnik u Lu, rekao je kako je taj susret zaista jedan pravi pravcati blagdan, blagdan zahvale Bogu koji je učinio velika djela u Lu.

Molitva koju su majke obitelji molile u Lu, bila je kratka, jednostavna i duboka:

«Gospodine, daj da jedan od mojih sinova postane svećenik!

*Ja sama želim živjeti kao dobra kršćanka
i želim usmjeravati svoju djecu prema dobru,
kako bih zadobila milost
da ti mogu dati, Gospodine,
jednog svetog svećenika. Amen.»*

BLAŽENA ALESSANDRINA DA COSTA (1904-1955)

I primjer u životu *Alessandrine da Costa*, proglašene blaženom 25. travnja 2004., pokazuje na dojmljiv način preobražavajuću snagu i vidljive učinke žrtve jedne bolesne i napuštene djevojke.

Godine 1941. Alessandrina piše svom duhovnom ocu, p. Marianu Pinho što ju je Isus molio govoreći: *«Kćeri moja, u Lisabonu živi jedan svećenik koji je u opasnosti da bude zauvijek osuđen; on me vrijeđa na težak način. Zovi svog duhovnog oca i moli ga dopuštenje kako bih učinio da za vrijeme muke na osobit način trpiš za tu dušu.»*

Dobivši dopuštenje, Alessandrina je jako puno trpjela. Osjećala je težinu grijeha tog svećenika koji više nije htio ništa znati za Boga i bio je pred osudom. Sirotica je u svom tijelu živjela pakleno stanje u kojem se nalazio svećenik i vapila: *«Ne u pakao, ne! Prikazujem se kao žrtva za njega dokle god Ti hoćeš.»* Ona je čula čak i ime i prezime tog svećenika.

P. Pinho je tada želio provjeriti kod lisabonskog kardinala da li u tom trenutku postoji svećenik koji bi mu bio uzrokom žalosti. Kardinal mu je otvoreno potvrdio da zapravo ima jedan svećenik za kojeg je vrlo zabrinut; kad mu je rekao njegovo ime, bilo je to upravo ono koje je Isus otkrio Alessandrini.

Nekoliko mjeseci kasnije patra Pinha je jedan njegov prijatelj-svećenik, don Davide Novais, obavijestio o jednom osobitom događaju. Don Davide je netom održao jedan tečaj duhovnih vježbi u Fatimi, na kojem je sudjelovao i jedan suzdržljiv gospodin kojega su svi

zamijetili po njegovu uzornom ponašanju. Taj čovjek je, posljednje večeri duhovnih vježbi, imao srčani udar; pozvavši svećenika, mogao se ispovjediti i primiti sv. Pričest. Malo nakon toga je umro, izmiren s Bogom. Ispostavilo se da je taj gospodin, odjeven kao laik, bio svećenik i to upravo onaj za kojega se Alessandrina toliko borila.

SLUŽBENICA BOŽJA CONSOLATA BETRONE (1903-1946)

Žrtve i molitve jedne duhovne majke svećenikâ idu osobito u korist posvećenih koji su zalutali ili su napustili svoj poziv. Isus je, u svojoj Crkvi, na taj poziv pozvao nebrojene žene moliteljice, kao na primjer *sestru Consolatu Betrone*, klarisu kapucinku iz Torina. Isus joj je rekao: *«Tvoja životna zadaća jest da se posvetiš svojoj braći. Consolata, i ti ćeš biti dobar pastir i moraš ići u potragu za zalutalom braćom kako bi mi ih vratila natrag.»*

Consolata je sve prikazivala za njih, «svoju braću» svećenike i posvećene, koji su bili u duhovnoj potrebi. U kuhinji, za vrijeme rada, neprestano je molila svoju molitvu srca: *«Isuse, Marijo, ja Vas ljubim, spasite duše!»*.

Svaku i najmanju službu i svaku dužnost svjesno je pretvarala u žrtvu. Isus joj je s obzirom na to rekao: *«To su neznatna djela, ali budući da mi ih ti prikazuješ s velikom ljubavlju, dodjeljujem im neizmjernu vrijednost i pretvaram ih u milost obraćenja koja silazi na nesretnu braću.»*

Često su u samostan dolazili, dojavljeni telefonom ili pismeno, konkretni slučajevi za koje je Consolata prikazivala trpljenja. Ponekad bi tjednima ili mjesecima trpjela suhoću, odbačenost, osjećaj beskorisnosti, tamu, samoću, sumnje i grešna stanja svećenikâ. Jednom, za vrijeme tih nutarnjih borbi, pisala je svom duhovnom ocu: *«Koliko li me stoje braća!»*. Isus joj je međutim dao veličanstveno obećanje: *«Consolata, nećeš samo jednog brata vratiti natrag Bogu, nego sve. Obećajem ti, poklanjat ćeš mi braću, jednog za drugim.»* Tako je i bilo! Privela je svećeništvu bogatom milošću sve svećenike koji su joj bili povjereni. Mnogi od tih slučajeva podrobno su dokumentirani.

BERTHE PETIT (1870-1943)

Berta Petit je velika belgijska mistikinja, malo poznata duša zadovoljštine. Isus joj je jasno pokazao svećenika za kojega se ona morala odreći svojih osobnih planova te joj je dao i da ga susretne.

«CIJENA» ZA JEDNOG SVETOG SVEĆENIKA

Još od kad je bila petnaestogodišnja djevojka, Berta je za vrijeme svake Sv. Mise molila za misnika: *«Moj Isuse, ne daj da Ti Tvoj svećenik donosi žalost!»* Kad je imala

sedamnaest godina, njeni su roditelji izgubili svu svoju baštinu zbog jednog jamstva; 8. prosinca 1888., njen duhovni vođa rekao je Berti da njen poziv nije samostan, nego ostati kod kuće i brinuti se za svoje roditelje. Teška srca djevojka je prihvatila žrtvu; međutim, molila je Gospu da bude posrednica kako bi, namjesto njenog redovničkog zvanja, Isus pozvao jednog gorljivog i svetog svećenika. *«Bit ćete uslišani!»*: hrabrio ju je duhovni otac.

Ono što ona nije mogla predvidjeti, zbilo se 16 dana kasnije: jedan mladi 22-godišnji pravnik, dr. Louis Decorsant, molio je pred jednim kipom Žalosne Majke. Iznenada i neočekivano, zadobio je sigurnost da njegovo zvanje nije to da se oženi djevojkom koju je volio i da radi kao javni bilježnik. Jasno je shvatio da ga Bog zove na svećeništvo. Taj je poziv bio tako jasan i uporan da on nije oklijevao ni trenutka da sve ostavi. Nakon studija u Rimu, gdje je dovršio svoj doktorat, bio je zaređen za svećenika 1893. Berta je tada imala 22 godine.

Iste godine, mladi 27-godišnji svećenik, slavio je Sv. Misu polnoću u jednom pariškom predgrađu. Ta činjenica ima svoju važnost jer je u isto vrijeme Berta, sudjelujući u Sv. Misi polnočki u jednoj drugoj župi, svečano obećala Gospodinu: *«Isuse, željela bih biti žrtva za svećenike, za sve svećenike, ali napose za svećenika mog života.»*

Kad je bilo izloženo Presveto, djevojka je odjednom vidjela veliki križ s Isusom i do njegovih nogu Mariju i Ivana. Začula je slijedeće riječi: *«Tvoja je žrtva prihvaćena, tvoja molba uslišana. Evo tvog svećenika... Jednog ćeš ga dana upoznati.»* Berta je vidjela kako su crte Ivanova lica poprimile izgled lica jednog njoj nepoznatog svećenika. Radilo se o velečasnom Decorsantu, no ona će ga susresti tek 1908. godine, to jest petnaest godina poslije, i prepoznat će mu lice.

SUSRET KOJI JE ŽELIO BOG

Berta se nalazila na hodočašću u Lurdu. Ovdje joj je Gospa potvrdila: *«Vidjet ćeš svećenika kojeg si molila od Boga prije dvadeset godina. To će se dogoditi uskoro.»*

Bila je s jednom svojom prijateljicom na stanici Austerlitz u Parizu u direktnom vlaku za Lurd, kad se jedan svećenik popeo u njihov odjeljak da zauzme mjesto za jednu bolesnicu. Bio je to velečasni Decorsant. Crte njegova lica bile su one koje je Berta vidjela na licu sv. Ivana petnaest godina ranije, dakle on je bio taj za koga je ona već prikazala mnoge molitve i tjelesna trpljenja. Nakon što su razmijenili nekoliko uljudnih riječi, svećenik je sišao s vlaka. Točno mjesec dana kasnije, isti velečasni Decorsant pošao je na hodočašće u Lurd da povjeri Gospi svoju svećeničku budućnost. Natovaren prtljagom, tamo je ponovno susreo Bertu i njenu prijateljicu. Prepoznavši dvije žene, pozvao ih je na Sv. Misu. Dok je don Decorsant podizao Hostiju, Isus je rekao Berti u njenoj nutрини: *«Ovo je svećenik za kojeg sam prihvatio tvoju žrtvu.»* Nakon liturgije, saznala je da je «svećenik njenog života», kako ga je ubuduće zvala, odsjeo u istom pansionu kao i ona.

ZAJEDNIČKI ZADATAK

Berta je otkrila don Decorsantu svoj duhovni život i svoje poslanje za posvetu Bezgrešnom i Prežalosnom Srcu Marijinu. On je pak, sa svoje strane, shvatio da mu je ta dragocjena duša od Boga povjerena. Prihvatio je jedno mjesto u Belgiji i postao za Bertu Petit sveti duhovni vođa i neumorna potpora u ostvarenju njenog poslanja. Kao izvrstan teolog bio je idealan posrednik s crkvenom hijerarhijom u Rimu.

Tijekom 24 godine, tj. sve do smrti, pratio je Bertu, koja je kao duša zadovoljštine bila često bolesna i osobito je trpjela za svećenike koji su napustili svoje zvanje.

ČASNA SLUŽBENICA BOŽJA CONCHITA IZ MEKSIKA (1862-1937)

Maria Conception Cabrera de Armida, Conchita, žena i majka brojne djece, jedna je od suvremenih svetica koje je Isus godinama pripremao za duhovno majčinstvo za svećenike. U budućnosti, ona će biti od velike važnosti za sveopću Crkvu.

Isus je jednom objasnio Conchiti: *«Ima duša koje su primile pomazanje po svećeničkom ređenju. Ima međutim ... svećeničkih duša koje imaju to zvanje bez da imaju svećenički red ili dostojanstvo. One se prinose u sjedinjenju sa mnom... Te duše duhovno pomažu Crkvu na snažan način. Ti ćeš biti majka velikog broja duhovnih sinova, ali oni će stajati tvoje srce kao tisuću mučenika. Prikaži se kao žrtva za svećenike, sjedini se s mojom žrtvom kako bi za njih postigla milosti.» ... «Želio bih se vratiti na taj svijet ... u mojim svećenicima. Želio bih obnoviti svijet, objavljujući se u njima i dati jak poticaj svojoj Crkvi nanovo izlijevajući Duha Svetoga na moje svećenike kao na jedne nove Duhove.»*

«Crkva i svijet trebaju nove Duhove, Duhove svećenikâ, unutar nje.»

Kao djevojka Conchita je često molila pred Presvetim: *«Gospodine, osjećam se nesposobnom da te ljubim, zato bih se željela udati. Daruj mi mnogo djece kako bi te oni ljubili više nego što sam ja to sposobna.»* Iz njenog nadasve sretnog braka rodilo se devetero djece, dvije djevojčice i sedam dječaka. Ona ih je sve posvetila Gospi: *«Darujem Ti ih posvema kao tvoju djecu. Ti znaš da ih ja ne znam odgajati, premalo znam što znači biti majka, ali Ti, Ti to znaš.»* Conchita je prisustvovala smrti četvero od svoje djece, koji su svi imali svetu smrt.

Conchita je uistinu bila duhovna majka svećeništva jednog od svojih sinova; o njemu je napisala: *«Manuel je rođen u isti sat kad je umro pater Jozé Camacho. Kad sam doznala tu vijest, molila sam Boga da bi moj sin mogao nadomjestiti tog svećenika za oltarom. Od trenutka kad je mali Manuel počeo govoriti, molili smo zajedno za veliku milost svećeničkog poziva... Na dan njegove Prve Pričesti i na sve glavne blagdane obnovila sam tu prošnju... U dobi od sedamnaest godina ušao je u Družbu Isusovu.»*

Godine 1906. iz Španjolske gdje se nalazio, Manuel (koji je rođen 1889. kao treći sin po redu) joj je javio svoju odluku da postane svećenik, a ona mu je pisala: *«Daruj se Gospodinu svim srcem, bez da se ikada predomisliš! Zaboravi stvorenja i, nadasve, zaboravi samoga sebe! Ne mogu si zamisliti posvećenu osobu koja ne bi bila svetac. Nemoguće je darovati se Bogu na pola. Nastoj biti velikodušan prema Njemu.»*

1914. Conchita je u Španjolskoj po posljednji put susrela Manuela, budući da se on više nikad nije vratio u Meksiko. U to vrijeme sin joj je pisao: *«Moja draga mamice, pokazala si mi put. Na moju sreću, još od djetinjstva slušao sam s tvojih usana spasonosan i zahtjevan nauk križa. Sada bih ga želio provesti u djelo.»* I majka je okusila bol odricanja: *«Odnijela sam tvoje pismo pred svetohranište i rekla sam Gospodinu da svom svojom dušom prihvaćam tu žrtvu. Slijedećeg dana nosila sam pismo na grudima dok sam primala Svetu Pričest, kako bih obnovila posvemašnje žrtvovanje.»*

MAMA, NAUČI ME BITI SVEĆENIKOM

Dana 23. srpnja 1922., tjedan dana prije svećeničkog ređenja, tridesttrogodišnji Manuel pisao je svojoj majci: *«Mama, nauči me da budem svećenik! Govori mi o neizmjerljivoj radosti što mogu slaviti Sv. Misu. Povjeravam sve u tvoje ruke, da kao što si me čuvala u svom naručju kad sam bio dječak i učila me izgovarati lijepa imena Isusa i Marije, da me tako sada uvedeš u ovo otajstvo. Osjećam se zaista kao dječak koji te moli za molitve i žrtve... Čim budem zaređen za svećenika, poslat ću ti svoj blagoslov a potom na koljenima primiti tvoj.»*

Kad je Manuel zaređen za svećenika, 31. srpnja 1922. u Barceloni, Conchita je ustala da duhovno prisustvuje ređenju; zbog vremenske razlike u Meksiku je bila noć. Ona se duboko ganula: *«Ja sam majka jednog svećenika!... Mogu samo plakati i zahvaljivati! Pozivam cijelo nebo da umjesto mene zahvaljuje, jer ja se osjećam nesposobnom zbog moje bijede.»* Deset godina kasnije pisala je sinu: *«Ne uspijevam si zamisliti svećenika koji ne bi bio Isus, a još manje kad pripada Družbi Isusovoj. Molim za tebe kako bi se tvoje preobraženje u Krista, od trenutka slavljenja Sv. Mise izvršilo tako da ti danju i noću budeš Isus» (17. svibnja 1932.). «Što bismo bez križa? Život bez boli, koje sjedinjuju, pročišćuju i zadobivaju milosti, bio bi nepodnošljiv» (10. lipnja 1932.). P. Manuel umro je u dobi od 66 godina na glasu svetosti.*

Gospodin je Conchiti dao razumjeti njen apostolat: *«Povjeravam ti još jedno drugo mučeništvo: trpjet ćeš ono što svećenici čine protiv mene. Živjet ćeš i davati zadovoljštinu za njihovu nevjernost i bijedu.»* Ovo duhovno majčinstvo za posvećenje svećenika i Crkve potpuno ju je istrošilo. Conchita je umrla 1937. u dobi od 75 godina.

MOJE SVEĆENIŠTVO I JEDNA NEZNANKA

BARUN WILHELM EMMANUEL KETTELER (1811-1877)

Svi mi dugujemo ono što jesmo i svoj poziv molitvama i drugim žrtvama. U slučaju poznatog biskupa Kettelera, istaknute osobe njemačkog episkopata devetnaestoga stoljeća i jednog od zapaženih likova među utemeljiteljima katoličke sociologije, dobročiniteljica je bila jedna redovnica konverza, posljednja i najbjednija sestra u svom samostanu.

Godine 1869. našli su se zajedno biskup jedne biskupije u Njemačkoj i njegov gost, biskup Ketteler iz Magonze. U tijeku razgovora, dijecezanski je biskup istaknuo mnogobrojna dobrotvorna djela svoga gosta. No, biskup Ketteler je objasnio svom sugovorniku: «Sve to što sam s Božjom pomoću postigao, dugujem molitvi i žrtvi jedne osobe koju ne poznajem. Mogu samo reći da je netko prikazao Bogu svoj život kao žrtvu za mene i tome ja dugujem što sam postao svećenik.» I nastavio je: «Ispočetka se nisam osjećao predodređenim za svećeništvo. Položio sam svoje državne ispite iz prava i namjeravao što prije napraviti karijeru kako bih u svijetu zauzeo istaknuto mjesto i imao slavu, ugled i novac. Međutim, jedan neobičan događaj u tome me spriječio i usmjerio moj život u drugim pravcima.

Jedne večeri, dok sam bio sam u sobi, prepustio sam se svojim ambicioznim snovima i planovima za budućnost. Ne znam što mi se dogodilo, da li sam bio budan ili sam spavao: da li je ono što sam vidio bila stvarnost ili se radilo o snu? Jedno znam: vidio sam ono što je kasnije bilo uzrokom preokreta mog života. Jasno i razgovijetno, Krist je stajao nada mnom u jednom oblaku svjetlosti i pokazao mi je svoje Presveto Srce. Pred Njim je na koljenima bila jedna redovnica koja je podizala ruke u molitvenom stavu. Iz Isusovih usta začuo sam slijedeće riječi : 'Ona neprekidno moli za tebe!' Jasno sam vidio lik moliteljice, njena fizionomija mi se tako duboko utisnula da je još danas imam pred svojim očima. Činila mi se kao jedna jednostavna konverza. Njeno je odijelo bilo bijedno i grubo, njene ruke crvene i žuljevite od teškoga rada. Što god da je to bilo, san ili ne, za mene je bilo izvanredno jer ostadoh pogođen u nutrini i od toga trenutka odlučih posvetiti se posve Bogu u svećeničkoj službi.

Povukao sam se u jedan samostan na duhovne vježbe i o svemu razgovarao sa svojim ispovjednikom. Započeo sam studij teologije s trideset godina. Sve ostalo znate. Ako sada mislite da se bilo što dobra događa po meni, znajte čija je stvarna zasluga: sestre koja je molila za mene, a da me možda uopće ne poznaje. Uvjeren sam da se za mene molilo i da se još moli u skrovitosti i da bez te molitve ne bih mogao postići cilj koji mi je Bog odredio.» «Znate li tko je to tko moli za Vas i gdje?», pitao je dijecezanski biskup. «Ne, mogu samo svakodnevno moliti Boga da je blagoslovi, ako je još na životu, i da joj uzvrati tisuću puta za to što je učinila za mene.»

SESTRA IZ ŠTALE

Slijedećeg dana, biskup Ketteler se uputio u posjet jednom samostanu sestara u obližnjem gradu i slavio za njih Sv. Misu u kapeli. Došavši gotovo do kraja dijeljenja Sv. Pričesti, stigavši do posljednjeg reda, pogled mu se zaustavio na jednoj sestri. Njegovo je lice probljedilo, ostao je nepomičan, potom došavši k sebi podijeli Pričest sestri koja nije primijetila ništa i pobožno je klečala. Zatim mirno završi liturgiju.

Na doručak je stigao u samostan i dijecezanski biskup s kojim je razgovarao prethodnog dana. Biskup Ketteler molio je majku poglavaricu da mu predstavi sve sestre, koje su za kratko vrijeme stigle. Dva biskupa su se približila i Ketteler ih je pozdravljao promatrajući ih, no jednostavno se činilo kao da ne nalazi ono što je tražio. Tihim glasom obratio se majci poglavarici: «*Jesu li sve sestre ovdje?*». Ona, pogledavši grupu, odgovori: «*Ekselencijo, dala sam pozvati sve, ali zapravo jedna nedostaje!*». «*Zašto nije došla?*». Majka odgovori: «*Ona se brine za štalu, a to čini tako uzorno da u svojoj revnosti ponekad zaboravi druge stvari.*» «*Želim upoznati tu sestru*», reče biskup. Za koji trenutak, sestra je stigla. On je ponovno probljedio i nakon što je upravio nekoliko riječi svim sestrama, zamolio je da ostane nasamo s njom.

«*Poznajete li me?*», upitao je. «*Ekselencijo, nisam Vas nikad vidjela!*». «*Ali Vi ste molili i prikazivali dobra djela za mene?*», želio je znati Ketteler. «*Nisam to znala, jer nisam znala za postojanje Vaše Milosti.*» Biskup je ostao nekoliko trenutaka nepomičan i bez riječi, zatim je nastavio s drugim pitanjima. «*Koje pobožnosti najviše volite i najčešće prakticirate?*». «*Pobožnost Presvetom Srcu Isusovu*», odgovori sestra. «*Izgleda da vi imate najteži posao u samostanu!*», nastavi on. «*O ne, Vaša Milosti! Premda ne mogu ne priznati da mi se ponekad gadi.*» «*Što tada činite kad ste kušani napašću?*». «*Stekla sam naviku da se iz ljubavi prema Bogu s radošću i revnošću suočim sa svim poslovima koji me mnogo stoje i zatim ih prikazem za jednu dušu na svijetu. Dobri Bog će izabrati kome će dati Svoju milost, ja to ne želim znati. Prikazujem i večernji sat klanjanja, od dvadeset do dvadestjedan sat, na tu nakanu.*» «*Kako ste došli na ideju da sve to prikazete za (samo) jednu dušu?*». «*To je navika koju sam imala još dok sam živjela u svijetu. U školi nas je župnik učio da se za druge mora moliti kao što se čini za vlastite rođake. Uz to je dodao: 'Trebalo bi mnogo moliti za one koji su u opasnosti da se izgube za vječnost. No, budući da samo Bog zna tko je u većoj potrebi, najbolje bi bilo prikazati molitve Presvetom Srcu Isusovu, s povjerenjem u Njegovu mudrost i sveznanje'. Tako sam ja činila, i uvijek sam mislila da Bog nalazi pravu dušu.*»

DAN ROĐENJA I DAN OBRAĆENJA

«*Koliko imate godina?*», pitao je Ketteler. «*Tridesettri godine, Ekselencijo.*» Biskup je, uznemiren, umuknuo na trenutak, a potom upitao: «*Kad ste rođeni?*». Sestra je rekla dan svoga rođenja. Biskup je tada uskliknuo: radilo se upravo o danu njegova obraćenja! On ju je vidio upravo ovakvu pred sobom kakva je bila u ovom trenutku. «*Znate li da li su Vaše molitve i Vaše žrtve imale uspjeha?*». «*Dobri Bog zna kad se čini nešto dobra, to je dovoljno*», bio je jednostavan odgovor. Biskup je bio smeten: «*Za ljubav Božju, onda nastavite s tim djelom!*».

Sestra je kleknula pred njega i zamolila blagoslov. Biskup je svečano podigao ruke i s dubokim ganućem rekao: *«Svojim biskupskim ovlastima, blagoslivljam Vašu dušu, Vaše ruke i posao koji rade, blagoslivljam Vaše molitve i Vaše žrtve, Vašu vlast nad sobom i Vašu poslušnost. Blagoslivljam Vas osobito za Vaš posljednji čas i molim Boga da Vam tada bude prisutan svojom utjehom.»* «Amen», odgovorila je mirno sestra i udaljila se.

POUKA ZA CIJELI ŽIVOT

Biskup se osjećao potresenim u svojoj nutrini, približio se prozoru i pogledao van, nastojeći opet postići svoju ravnotežu. Potom se oprostio od majke poglavarice i vratio se kući svog prijatelja i subrata. Njemu je povjerio: *«Sad sam pronašao onu kojoj dugujem svoje zvane. To je posljednja i najbjednija konverza u samostanu. Nikada neću moći dovoljno zahvaliti Bogu za Njegovo milosrđe, jer ta sestra moli za me već gotovo dvadeset godina. Bog je međutim već unaprijed primio njenu molitvu i providio je također da se dan njenog rođenja podudara s danom mojega obraćenja; zatim je Bog prihvatio molitve i dobra djela te sestre.*

Kakve li pouke i opomene za mene! Ako bih ikada bio u napasti da se hvalim zbog eventualnih uspjeha i zbog svojih djela pred ljudima, morao bih biti svjestan da mi sve proizlazi od milosti molitve i žrtve jedne siromašne sluškinje u štali jednog samostana. I ako mi se neki beznačajan posao učini manje vrijednim, moram pomisliti da ono što ta sluškinja, s poniznom poslušnošću prema Bogu, radi i prikazuje kao žrtvu svladavajući sebe ima takvu vrijednost pred Bogom, toliku da su njena djela stvorila jednog biskupa za Crkvu!».

SVETA TEREZIJA IZ LISIEUXA (1873-1897)

Terezija je imala samo 14 godina kad je, za vrijeme hodočašća u Rim, spoznala svoje zvanje da bude duhovna majka svećenikâ. U svojoj autobiografiji piše kako je, nakon što je u Italiji upoznala mnoge svete svećenike, također shvatila da, usprkos njihovog uzvišenog dostojanstva, oni ostaju slabi i krhki ljudi. *«Ako i sveti svećenici... svojim vladanjem pokazuju da su im itekako potrebne molitve, što bi tek trebalo reći o onima koji su mlaki»* (A 157). U jednom od svojih pisama hrabrila je svoju sestru Celinu: *«Živimo za duše, budimo apostoli, spašavajmo nadasve duše svećenika... molimo, trpimo za njih i, u posljednji dan, Isus će nam biti zahvalan»* (Pismo 94).

U životu Male Terezije, naučiteljice Crkve, ima jedna dirljiva epizoda koja pokazuje njenu revnost za duše, a osobito za misionare. Bila je već vrlo bolesna i hodala je samo s velikim naporom, pa joj je liječnik odredio da svaki dan, pola sata, prošeće u vrtu. Iako ne vjerujući u korisnost te vježbe, ona ju je vjerno izvršavala svakog dana. Jednom joj je jedna sestra koja ju je pratila, vidjevši velike boli koje joj je uzrokovalo hodanje, rekla: *«Ali, sestro Terezijo, zašto činite sav taj napor kad Vam uzrokuje više boli nego olakšanja?»*. A svetica je odgovorila: *«Znajte, sestro, mislim da se možda upravo u ovom trenutku neki misionar u nekoj dalekoj zemlji osjeća vrlo umornim i obeshrabrenim, stoga prikazujem svoje napore za njega.»*

Bog je pokazao da je prihvatio Terezijinu želju da prikaže svoj život za svećenike, kad joj je majka priorica povjerila dva bogoslova koji su tražili duhovnu potporu jedne karmelićanke. Jedan od njih bio je otac Maurice Bellière, koji je nekoliko dana nakon Terezijine smrti primio habit «Bijelih otaca» i postao svećenik i misionar. Drugi je bio p. Adolphe Roulland, kojega je svetica pratila svojim molitvama i žrtvama do svećeničkog ređenja i na osobit način kasnije kao misionara u Kini.

BLAŽENI KARDINAL CLEMENS AUGUST VON GALEN (1878-1946)

Dana 13. rujna 1933., u dobi od 55 godina, župnik Clemens von Galen imenovan je od pape Pija XI. biskupom Münstera. U skladu sa svojim geslom da neće dopustiti da na njega utječu «ni pohvale, ni strah», javno je prosvjedovao protiv terorističkih mjera Gestapoa i raskinuo s Državom koja je kršila prava Crkve i vjernika. Godine 1946. papa Pio XII. imenovao je biskupa Münstera kardinalom, zbog njegovih zasluga i zbog izvanredne hrabrosti u ispovijedanju vjere. Na početku svoje službe kao pastira Münstera, biskup Galen dao je tiskati sličicu sa slijedećim natpisom:

«Ja sam trinaesto dijete naše obitelji i vječno ću zahvaljivati svojoj majci što je imala hrabrosti reći Bogu 'da' i za to trinaesto dijete. Bez tog 'da' moje majke ja sada ne bih bio svećenik i biskup.»

Sv. PAPA IVAN PAVAO I. (1912-1978)

«TO ME NAUČILA MOJA MAJKA»

Ivan Pavao I. započeo je svoju posljednju Opću audijenciju u rujnu 1978. moleći čin ljubavi:

« 'Moj Bože, ljubim te svim srcem svojim više od svega, jer ti si beskrajno dobro i naša vječna sreća; i iz ljubavi prema tebi ljubim svoga bližnjega kao samoga sebe i opraštam sve nanesene mi uvrede. Gospodine, daj da te ljubim uvijek sve više.'

To je jedna nadasve poznata molitva izrečena riječima Biblije. Naučila me ju je moja majka. Ne prestajem je moliti puno puta na dan.»

Izgovorio je te riječi o svojoj majci jednim tako nježnim tonom glasa da su prisutni u dvorani za Audijenciju odgovorili burnim pljeskom. Među njima, jedna je mlada žena rekla sa suzama u očima: *«Kako je ganutljivo to što papa govori o svojoj majci! Sada bolje razumijem koliki utjecaj možemo imati mi majke na našu djecu.»*

«GOSPODINE, DARUJ NAM OPET SVEĆENIKE!»

Za vrijeme komunističkog progona, Anna Stang podnijela je mnoga trpljenja i, kao i tolike druge žene u istim uvjetima, sve ih je prikazala za svećenike. U starosti, ona je sama postala osoba svećeničkog duha.

«OSTALI SMO BEZ PASTIRĀ»

Anna je rođena 1909. godine u njemačkom dijelu Povolžja, u jednoj brojnoj katoličkoj obitelji. Bila je tek devetogodišnja školarica kad je iskusila početke progonstva; zapisala je: «*Godine 1918., u drugom razredu, na početku sata još smo molili Očenaš. Godinu dana kasnije to je već bilo zabranjeno, a župnik nije više imao dopuštenje da nogom stupi u školu. Započelo je ismijavanje nas kršćana, nisu se više poštivali svećenici i bogoslovije su bile uništene.*»

Sa jedanaest godina, Anna je izgubila oca i nekoliko braće i sestara zbog epidemije kolere. Malo nakon toga, umrla je i mama, i ona je, tek sedamnaestogodišnjakinja, preuzela brigu za mlađu braću i sestre. Ne samo da više nije imala roditelje, nego «*... također je i naš župnik umro u to vrijeme, a mnogi su svećenici bili uhapšeni. Tako smo ostali bez pastirā! To je bio težak udarac. Crkva je u susjednoj župi još bila otvorena, ali ni tamo više nije bilo svećenika. Vjernici su se sami okupljali na molitvu, no bez pastira crkva je bila zapuštena. Plakala sam i nisam se mogla smiriti. Kolike pjesme, kolike molitve su je prije ispunjale, a sada je sve izgledalo kao mrtvo.*»

U školi tog dubokog duhovnog trpljenja, Anna je od tada započela na osobit način moliti za svećenike i misionare. «*Gospodine, daruj nam opet svećenika, daj nam Sv. Pričest! Sve rado podnosim iz ljubavi prema Tebi, o Presveto Srce Isusovo!*» Anna je prikazivala za svećenike i sva buduća trpljenja, na osobit način i to kad su 1938. jedne noći njen brat i njen muž – bila je sretno udata sedam godina – uhapšeni i nisu se više nikad vratili.

POUZDANJE U SVEĆENIČKO SLUŽENJE

Godine 1942. Anna je, kao mlada udovica, deportirana u Kazahstan, zajedno sa svoje troje djece.

«*Bilo je teško suočiti se sa zimskom hladnoćom, ali potom je došlo proljeće. U to sam vrijeme mnogo plakala, ali i jako puno molila. Imala sam uvijek dojam da me netko drži za ruku. U gradu Syrjanovsku pronašla sam neke žene katoličke vjere. Potajno smo se okupljale svake nedjelje i blagdanima kako bismo pjevale i molile krunicu. Ja sam često ovako molila: Marijo, draga naša majko, pogledaj kako smo bijedni. Daruj nam opet svećenikā, učitelja i pastira!*».

Od 1965. nasilje progona je popustilo i Anna je mogla poći jednom godišnje u glavni grad Kirgistana, gdje se u izgnanstvu nalazio jedan katolički svećenik.

«Kad je u Biskeku netom izgrađena crkva, otišla sam tamo s Viktorijom, jednom svojom poznanicom, kako bismo sudjelovale na Sv. Misi. Put je bio dug, više od 1000 kilometara, no za nas je to bila jedna velika radost. Već više od 20 godina nismo bile vidjele nijednog svećenika, ni ispovjednika! Pastir toga grada bio je star, a preko deset godina bio je u zatvoru zbog svoje vjere. Dok sam se tamo nalazila, bili su mi povjereni ključevi crkve, tako da sam mogla imati duge sate adoracije. Nikad nisam mislila da ću moći biti tako blizu tabernakula. Puna radosti, klekla sam i poljubila ga.»

Prije nego što će otputovati, Anna je imala dopuštenje da nosi Sv. Pričest najstarijim katolicima svoga grada, koji nisu osobno mogli doći u crkvu.

«Po nalogu svećenika, trideset sam godina u svom gradu krstila djecu i odrasle, pripremala parove za sakrament ženidbe i obavljala sprovode, sve dok, zbog pomanjkanja zdravlja, nisam više mogla vršiti tu službu.»

SKROVITE MOLITVE ... DA BI DOŠAO SVEĆENIK!

Ne može se zamisliti Annina zahvalnost, kada je 1995. po prvi put susrela jednog svećenika misionara. Plakala je od radosti i s ganućem uskliknula: *«Došao je Isus, Vrhovni Svećenik!»*. Desetljećima je molila da bi u njihov grad došao svećenik, ali sada već dostigavši 86 godina gotovo da je izgubila svaku nadu da će svojim očima vidjeti ostvarenje te žarke želje.

Sv. Misa slavljena je u njenoj kući i ta je čudesna žena svećeničke duše mogla primiti Sv. Pričest: cijeloga dana Anna nije više ništa jela, želeći tako izraziti svoje duboko poštovanje i svoju radost.

ŽIVOT PRIKAZAN ZA PAPU I CRKVU

U doslovnom smislu riječi, upravo u srcu Vatikana, u sjeni kupole Svetog Petra, nalazi se samostan posvećen «Mater Ecclesiae», Majci Crkve. Jednostavna građevina, ranije korištena u razne svrhe, prije nekoliko je godina preuređena kako bi bila prikladna za potrebe jednog kontemplativnog reda. Sâm papa Ivan Pavao II. donio je odluku da taj klauzurni samostan bude svečano otvoren 13. svibnja 1994., na dan Gospe Fatimske; ovdje bi sestre posvećivale svoj život za potrebe Svetog Oca i Crkve.

Ta je zadaća svakih pet godina povjerena jednom od različitih kontemplativnih redova. Prva međunarodna zajednica bila je sastavljena od klarisa iz šest raznih zemalja (Italije, Kanade, Ruande, Filipina, Bosne i Nikaragve). Njihovo su mjesto potom preuzele karmelićanke, koje su nastavile moliti i prikazivati svoje živote na papine nakane. Od 7. listopada 2004., blagdana Gospe od Krunice, u samostanu se nalaze sestre benediktinke iz četiri različite nacionalnosti: jedna sestra je Filipinka, jedna druga iz SAD-a, dvije su Francuskinje i tri Talijanke.

Osnivanjem tog samostana, Ivan Pavao II. pokazao je svjetskom javnom mnijenju, bez riječi, a ipak na vrlo jasan način, koliko je skriveni kontemplativni život važan i neophodno potreban, također i u naše suvremeno i frenetično doba, i koliko vrijednost on pripisuje tihoj molitvi i skrovitoj žrtvi. Ako je on želio imati u svojoj neposrednoj blizini klauzurne sestre kako bi se molile za njega i za njegov pontifikat, to otkriva također i duboko uvjerenje da plodnost njegova služenja kao sveopćeg pastira i duhovni uspjeh njegova beskrajnog djelovanja, proizlaze u prvom redu iz molitve i žrtve drugih.

I papa Benedikt XVI. ima isto duhovno uvjerenje. Dvaput se uputio slaviti Sv. Misu kod «svojih sestara», zahvaljujući im što prikazuju svoj život za njega. Riječi koje je on 15. rujna 2007. uputio klarisama iz Castelgandolfa, mogu mirne duše vrijediti i za klauzurne sestre u Vatikanu: *«Evo, dakle, drage sestre, što papa očekuje od vas: da budete goruće baklje ljubavi, «sklopljene ruke» koje bdiju u neprekidnoj molitvi, potpuno odijeljene od svijeta, kako biste podupirale služenje onih koje je Isus pozvao da vode njegovu Crkvu.»* Providnost je zaista dobro odredila da, pod pontifikatom pape koji toliko cijeni Sv. Benedikta, papi mogu na osobit način biti blize upravo sestre benediktinke.

SVAKODNEVNI MARIJANSKI ŽIVOT

Nije slučajno što je Sveti Otac izabrao ženske redove za tu zadaću. U povijesti Crkve, uvijek je bilo ženâ koje su, slijedeći primjer Majke Božje, svojom molitvom i žrtvom pratile i podupirale hod apostola i svećenika u njihovom misionarskom djelovanju. Stoga kontemplativni redovi smatraju svojom karizmom «nasljedovanje i motrenje Marije». Majka M. Sofija Ciccheti, sadašnja priorica vatikanskog samostana, definira život svoje zajednice kao svakodnevni marijanski život: *«Ovdje ništa nije izvanredno. Naš kontemplativni i klauzurni život može se shvatiti samo u svjetlu vjere i ljubavi Božje. U ovom našem potrošačkom, hedonističkom društvu, čini se kao da su gotovo iščeznuli bilo smisao za ljepotu i divljenje nad velikim djelima koja Bog izvodi u svijetu i u životu svakog čovjeka, bilo klanjanje otajstvu Njegove prisutnosti pune ljubavi posred nas. U kontekstu današnjeg svijeta, naša život odijeljen od svijeta, no ne ravnodušan prema njemu, mogao bi izgledati besmislen i beskoristan. Ipak, možemo radosno (po)svjedočiti da nije gubitak davati vrijeme samo za Boga. To je svima proročko podsjećanje na jednu temeljnu istinu: čovječanstvo, da bi bilo autentično i u punini ono sâmo, mora se usidriti u Bogu i živjeti u vremenu nadisaj ljubavi Božje. Želimo biti poput tolikih «Mojsija» koji, uzdignutih ruku i srca raširena ljubavlju, sveopćom ali nadasve konkretnom, posreduju za dobro i za spasenje svijeta, postajući tako «suradnice u otajstvu Otkupljenja» (usp. Verbi Sponsa, 3).*

Naša zadaća ne temelji se toliko na «činiti» koliko na «biti» novo čovječanstvo. U svjetlu svega toga možemo lako reći da je naš život život pun smisla, nipošto nije rasipanje ili gubitak života, niti je klauzura bijeg od svijeta, nego je radosno darivanje Bogu-Ljubavi i svoj braći bez izuzetka, a ovdje u «Mater Ecclesiae» na osobit način za papu i njegove suradnike.»

Sestra Chiara-Cristiana, majka poglavarica klarisa prve zajednice u centru Vatikana, izjavila je: *«Kad sam došla ovamo, otkrila sam zvanje u svom zvanju: dati život za Svetog Oca kao klarisa. Tako je bilo i sa svim drugim sestrama.»*

Majka M. Sofia potvrđuje: «Mi kao benediktinke duboko smo povezane sa sveopćom Crkvom i stoga gajimo veliku ljubav prema papi gdje god da smo. Svakako da je to što smo pozvane biti tako blizu njega – također i tijelom – u ovom «originalnom» samostanu, još više produbilo našu ljubav prema njemu. Nastojat ćemo je prenijeti i u naše samostane iz kojih smo došle.

Mi znamo da smo pozvane biti duhovne majke u našem skrovitom životu i u tišini. Među našom duhovnom djecom povlašteno mjesto imaju svećenici i svećenički pripravnici, te svi oni koji nam se obraćaju tražeći podršku za svoj život i svoje svećeničko služenje, u kušnjama ili beznadnim stanjima svoga životnog hoda. Naš život želi biti «svjedočanstvo apostolske plodnosti kontemplativnog života, u nasljedovanju Presvete Marije, koja se u otajstvu Crkve na uzvišen i osobit način predstavlja kao uzor djevice i majke» (usp. LG 63).»

MAJKO PRESVETE EUHARISTIJE
MOLI S NAMA ZA SVETE SVEĆENIKE!

D O D A T A K

(preuzeto iz četvrtog talijanskog izdanja, 2010.)

JEDAN SAT PRED PRESVETIM

Prijedlozi za pripremanje sata klanjanja za posvećenje svećenika

„Klanjanje je u svojoj biti zagrljaj s Isusom,
u kojem Mu kažem: „Ja sam Tvoj i molim Te
da i ti budeš uvijek sa mnom!““

1. POZDRAV EUHARISTIJSKOM ISUSU PJESMOM PRIGODNOM ZA KLANJANJE
2. U KRATKOM TRENUTKU TIŠINE POSVIJESTIMO SI PRED KIM SE NALAZIMO

Pred nama je Bog Jedan i Trojstven, naš Stvoritelj, kome sve dugujemo. Ja sam Njegovo stvorenje, Njegovo dijete. Svemogući i milosrdni Bog prisutan je i prigiba se prema meni Svojom ljubavlju.

Euharistijsko klanjanje je osobni susret duše s Bogom koji je uvijek očekuje. Klečimo pred bijelom Hostijom naizgled posve beznačajnom, skrivenom u tabernakulu ili vidljivom u pokaznici, ne čujemo i ne vidimo ništa neobično, pa ipak kao vjernici znamo da je **ovdje pred nam pravi i živi Isus**. On daje Ocu savršenu hvalu i slavu, s kojom mi možemo sjediniti našu hvalu i slavu.

Vrlo rijetko mislimo da se u Svetoj Hostiji možemo klanjati Isusu djetetu i odraslom, Čovjeku boli i Kralju ili Učitelju. On nas očekuje kao Pastir i Spasitelj, kao Tješitelj i Čudotvorac, kao raspeti i uskrsli Otkupitelj, kao Onaj koji će opet doći u slavi.

3. HVALA, ZAHVALJIVANJE I KAJANJE IZ LJUBAVI

Kad u vjeri postanemo svjesni Onoga koji je prisutan ovdje među nama na tako tih i ponizan način, **odmah ćemo se obratiti Bogu** diveći mu se i **hvaleći Ga** već od početka ure klanjanja i **zahvalit ćemo mu** spontanim riječima za Njegovu prisutnost.

Istodobno, u prisutnosti Boga koji ljubi na savršen način, postat ćemo svjesni naših nesavršenosti, naših mana i grijeha. Ne bojmo se tada pokajati!

Dajmo prostora boli zbog kajanja, te s iskrenošću i velikom ljubavlju molimo:

„*Isuse, oprost mi! Ti znaš da Te ljubim! Pretvori **TI** sve u dobro!*“

Tek nakon što tim **činom pokajanja iz ljubavi** postanemo ponizna djeca pred Bogom i nakon što s naše strane svima oprostimo, možemo se zaista na ispravan način klanjati.

Može se dogoditi da koji put osjećamo kako je naše klanjanje jadno i površno, međutim ako se sjedinimo s božanskim Klanjaoцем prisutnim u svetohraništu, ono postaje moćno i beskrajno vrojedno.

Korisno je također **obratiti se svetim anđelima** kako bismo se sjedinili s njihovim savršenim klanjanjem, kao što je Isus preporučio svetoj Margareti Alacoque.

Naviknimo se, nadalje, **ići što je moguće bliže Presvetom**. Jer onaj tko ljubi želi biti blizu Ljubljene, poput Marije u Betaniji do nogu Isusovih.

4. JEDNA PJESMA HVALE

5. ZAJEDNIČKA KONTEMPLATIVNA MOLITVA

Postoje brojne mogućnosti kako bi se naše misli i naša molitva ispunile božanskim!

Nadasve uzmimo u ruke **Sveto Pismo** kojim nam Onaj pred kojim klečimo progovara. Ako **čitamo** neki kratak **odlomak Evandjelja**, možemo ga slušati kao da nam govori sâm Isus iz svetohraništa.

Naravno da možemo moliti zajedno i „**Biblijsku krunicu**“, čitajući za svako otajstvo Krunice jedan prikladan odlomak uzet iz Svetog Pisma ili čitajući za vrijeme otajstava prije svake Zdravomarije jedan odabrani redak iz evanđeoskog odlomka.

U svom apostolskom pismu *Ostani s nama, Gospodine (Mane nobiscum Domine)*, povodom Godine Euharistije u listopadu 2004. godine, papa Ivan Pavao II. pojasnio je:

„*Produbimo u klanjanju svoje osobno i zajedničko razmatranje služeći se i molitvenim predlošcima koji uvijek trebaju biti prožetzi Riječju Božjom i iskustvom tolikih prošlih i suvremenih mistika. I sama krunica, shvaćena u svom dubokom, biblijskom i kristocentričnom smislu, ... može biti posebno prikladan oblik euharistijskog razmatranja, ostvarenog u društvu Marije i pod njezinim vodstvom.*“ (br. 18)

Već u svojoj enciklici *Krunica Djevice Marije (Rosarium Virginis Mariae)* isti papa istaknuo je godine 2002. da:

„*Moliti krunicu nije ništa drugo već razmatrati s Marijom Kristovo lice... Krunica je ujedno i meditacija i prošnja. Ustrajna molitva Majci Božjoj počiva na uvjerenju da ona svojim majčinskim zagovorom može dobiti sve od srca svoga Sina.*“ (br. 3; br. 16)

Možemo dakle **moliti** otajstva Krunice **na razne nakane**: za Svetog Oca, za kardinale, biskupe i misionare, za svećenike i redovnike koji su obeshrabreni ili su pred napuštanjem svog svećeničkog puta, i za sve one koji su se, stavivši ruku na plug, potom okrenuli natrag, kao i za sve preminule svećenike. Molitva može također biti namijenjena za posvećenje obitelji kako bi se iz njih rodila zvanja.

Između pojedinih otajstava krunice mogu se pjevati prikladne pjesme.

Druga mogućnost kontemplativne molitve sastoji se od meditacije postaja **Križnoga puta**. Svaku od 14 postaja mogu, na primjer, pročitati pojedine osobe, umećući nakon svake postaje kratku molitvu po izboru za razne potrebe svećenika. Da bi se potakla

sabranost i oživjela pažnja, korisno je zapjevati neku lijepu pjesmu kod pojedinih postaja.

Budući da klečimo pred živim Milosrđem, kao kontemplativna molitva prikladna je i **Krunica Božanskog Milosrđa**. Isus ju je objavio Poljakinji s. Faustini Kowalskoj koju je papa Ivan Pavao II. proglasio svetom 2000. godine, upravo na nedjelju Božanskog Milosrđa. Ovdje se prije svake desetice mogu pročitati kraći odlomci utješne poruke Milosrdnog Isusa uzeti iz Dnevnika sestre Faustine. Isus je obećao: „*Udijelit ću velike milosti dušama koje mole ovu kunicu. Bezdan mojeg Milosrđa izlijeva se za one koji mole ovu molitvu.*“ (Dnevnik, 848)

Još jedna mogućnost zajedničke molitve za svećenike mogla bi se sastojati u tome da se izaberu pojedini osobito znakoviti **zazivi uzeti iz litanija** Presvetom Srcu Isusovu, Njegovoj Predragocjenoj Krvi, Njegovu Svetom Licu ... i da se polagano izgovaraju.

Može biti veoma korisno i čitati **izreke svetaca koji su govorili o Presvetoj Euharistiji i(li) zgode iz života svetaca koji su bili duboko pobožni prema Euharistiji**. U tom kontekstu moglo bi se s vremena na vrijeme predstaviti život jedne od onih **duhvnih majki svećenika** koje su opisane u ovoj knjižici.

6. RAZMJENA RIJEČI LJUBAVI U TIŠINI

U klanjanju povlaštenu ulogu zauzima tišina, u kojoj možemo posve otvoriti naša srca Isusu.

Svatko je sada pozvan govoriti osobno **Isusu kao najboljem prijatelju, iznoseći mu sve što ima u dubini srca**. Možemo mu zaista povjeriti sve: radosti i žalosti, naše planove i naše potrebe, te nadasve svećenike!

Za te trenutke tihe molitve, koja može biti popraćena tihom meditativnom glazbom, vrijede i Isusove riječi sestri Faustini:

„*Govori mi o svemu. Znaj da mi time pribavljaš mnogo radosti ... jednostavnošću djeteta govori mi o svemu jer su mi uši i srce usmjereni prema tebi i raduje me kad mi govoriš.*“ (Dnevnik, 921)

U šutnji se mogu također ponavljati **kratke molitve koje dolaze iz srca**, kao na primjer: „*Isuse, ljubim te!*“, „*Isuse, tebi se predajem, na sve misli ti!*“, „*Isuse, uzdam se u te!*“, ili **čin ljubavi**: „*Isuse, Marijo, ljubim vas, spasite duše!*“, kako je Gospodin preporučio Službenici Božjoj s. Consolati Betrone.

Tko se možda još nije naviknuo obraćati Bogu na tako osoban način, mogao bi u tim trenucima tišine naći pomoć u meditaciji svetog Antuna Marije Clareta „**Četvrt sata pred Presvetim**“. Bilo bi vrlo lijepo i meditativno recitirati omiljenu molitvu svetog Ignacija Loyolskog „**Dušo Kristova**“ ili neku drugu poznatu molitvu.

U tišini možemo ne samo govoriti s Isusom, **nego Ga također i slušati**. Isus se zapravo želi objaviti nutrini naših srdaca, i bez zamjetljivih riječi. On odgovara na naše molbe i naše potrebe podsjećajući nas npr. na neku osobitu riječ iz Evandjelja ili pobuđujući u nama neku dobru i lijepu misao koja nam daje jasnoću, utjehu i ispunja nas nutarnjim mirom.

Kad se tako izložimo ljubavnim zrakama Euharistijskog Isusa, onda smo poput cvijeta koji se može otvoriti i rascvjetati samo zahvaljujući toplim zrakama sunca.

Tako sat klanjanja ne postaje samo dar za svećenike, nego polako preobražava i naš nutarnji život, kako je objasnio Angelo Silesio: „*Najuzvišenija molitva jest ona koja duboko preobražava klanjaoca u Onoga pred kojim kleči.*“

7. DUHOVNA PRIČEST

Prije „rastanka od Gospodina“ možemo se još **duhovno pričestiti**, što je jedan vrlo jednostavan čin. Po našoj želji i molitvi: „*Isuse dođi sada na duhovan način u moje srce!*“, privlačimo ga u svoju dušu. Duhovna pričest je poput snažnog zagrljaja s Isusom, poput duhovnog poljupca.

Veliki propovjednik i sveti franjevac Leonardo da Porto Maurizio govorio je: „*Obećajem vam da će, ako se nekoliko puta dnevno budete duhovno pričešćivali, vaše srce biti potpuno preobraženo u roku od mjesec dana.*“

8. ODLUKA

Terezija Avilska, velika svetica, naučiteljica Crkve i učiteljica molitve, u svojim duhovnim spisima, savjetuje da se nikada ne završi razmatranje bez da se prije ne donese **neka konkretna odluka za taj dan.**

9. ZAKLJUČNA PJESMA, KAO NPR. „DIVNOJ DAKLE“

Ako je prisutan svećenik, euharistijski blagoslov.

10. BLAGOSLOV

Sada idemo **zajedno s Isusom u svakodnevicu.** Nosimo ga duhovno s nama u našim srcima, izlazeći iz crkve, u naš užurbani svijet u kojem vrijedi jedino učinkovitost. Nosimo ga s nama tamo gdje nas zovu naše dužnosti. Zato je papa Ivan Pavao II. rekao: „*Neka naše klanjanje nikada ne prestane.*“

*Dušo Kristova, posveti me!
Tijelo Kristovo, spasi me!
Krvi Kristova, napoji me!
Vodo iz prsiju Kristovih, operi me!
Muko Kristova, okrijepi me!
O dobri Isuse, usliši me!
Među rane svoje sakrij me!
Ne dopusti da se odijelim od tebe!
Od neprijatelja zlobnoga brani me!
Na času smrti moje zovni me!
I zapovjedi mi da dođem k tebi,
Da te sa svetima tvojim hvalim
u vijeke vjekova!
Amen!*